

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἀρθρὰ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολλοῦσας δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται διχτῆ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν δεφίλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Τὸ Παυτίλυπον. — Ἡ κ. Ronner καὶ οἱ γάτοι τῆς, (ὑπὸ τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Γράμματα τῆς δος Νίνας, (ὑπὸ Μάιο). — Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου. — Ἀλληλογραφία. — Συναγῆ — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς : Τὸ χυμένον ὄνειρο.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα καὶ ἡ ἀρχαία γλῶσσι εἶναι τὰ αἰῶνια ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπόκιρτο εἰς καιρὸν θά ἀφυπνίζουσι μέσα εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸ ὑπολάνθανον αἰσθημα μιᾶς ἀριστοτάτης εὐγενούς καταγωγῆς. Ὡς οἱ ἐκπεσόντες τελευταῖοι βλαστοὶ μεγάλων ἀρχοντικῶν οἴκων, πιστεύουσι τὰ οἰκόσημα των, ἔστω καὶ χωρὶς χρῶμα πλέον, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρίζει μόνον ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ, ἡμποροῦν ἐν τούτοις νὰ τοὺς ἀναδείξουσι μεγάλους καὶ σημαίνοντας, ἀπαράλλακτα καὶ ἡμεῖς στρέφομεν πρὸς τὴν γλῶσσαν ἢ τὸ ἔνδυμα, χωρὶς νὰ ἐξετάζωμεν ἐὰν μὲ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς ἡμποροῦμεν νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴ τὰ ταπεινώσωμεν καὶ τὰ ἐξετελίσωμεν. Ἐν τούτοις τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θά ἀνακτήσωμεν τὴν παλαιὰν ἀρχοντιὰν μας καὶ μαζὴ μὲ αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν αἴγλην τοῦ παρελθόντος, δικαιολογεῖ τὸν πυρεττὸν, ὁ ὁποῖος κατακλαμβάνει μίαν τάξιν ἀνθρώπων, ὁσάκις πρὸς αἰσθηθῆ ἢ ἐλαχίστη εὐκαιρία, τὴν ὁποῖαν νομίζουσι κατάλληλον, ὅπως ἐπαναφέρουσι πρὸς συζήτησιν τὸ αἰῶνιον ζήτημα τῆς γλώσσης τῶν προγόνων μας καὶ τοῦ ὠραίου καὶ γραφικοῦ ἔνδυματός των.

Καὶ διὰ μὲν τὴν γλῶσσαν ὅσον καὶ ἂν φανατιζώμεθα καὶ ὅσον καὶ ἂν πλέκωμεν ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεώς της διθυράμβους τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσον ἀκατόρθωτον, ὥστε νὰ μὲν πάντοτε πόθος εὐγενῆς καὶ ὑπὸ μορφήν ὀνείρου, τὸ ὁποῖον δὲν θά πραγματοποιηθῆ ποτέ.

Ἄλλὰ διὰ τὸ ἔνδυμα τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Ὅπως τὸ βλέπομεν εἰς τὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἡ τέχνη ἐσφράγισε μὲ τὴν σφραγίδά της ἀθηναιστικῆς, ὅπως τὸ θαυμάζωμεν εἰς τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἐμεινικὰ καὶ μένουσι ἐπὶ τόσους τώρα αἰῶνας χάριμα καὶ ὄνειρον τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπαράλλακτα νομίζομεν ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ τὰ περιβληθῶμεν πρὸς θρίαμβον τῆς τέχνης καὶ πρὸς σωτηρίαν τῆς υγιείας μας.

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶναι δικαιολογημένη, καὶ ὁ φανατισμὸς, ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος, φυσικὸς ἀκριβῶς διότι οἱ γλυπτοὶ χιτῶνες μὲ τὰς πτυχὰς τὰς γραφικὰς φαίνονται ὡς εἰς κάθε γραμμῆν των νὰ ἐγκλείουσι ποίημα γραμμέον εἰς τὸ μάρμαρον. Καὶ διότι ἀκόμη ἡ θεὰ τῶν Καρυατίδων τοῦ Ἐρεχθεῖοῦ μας εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἐλευστικὴ καὶ τὰ ζωντανὰ αὐτὰ τῆς μόδας ὑποδείγματα ἡμποροῦσαν ἕως τώρα πολλὰς νὰ προσελκύσουσι θαυμαστρίας καὶ φανατικὰς θιασώτιδας τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος, ὅχι μόνον μεταξὺ ἡμῶν, ἀλλὰ ἰδίως μεταξὺ τῶν ξένων τοῦ συρμοῦ νομοθετῶν.

Ἄλλ' αἱ Καρυατίδες καὶ ἡ χορεία τῶν λοιπῶν ἀγαλμάτων μας καὶ αἱ πλαγγόνες τῆς Τανύγρας μας, αἱ μικραὶ αὐταὶ γυναικεῖαι τοῦ κάλλους θεότητες, ἐὰν ἕως τώρα ἔγειναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ κόσμου ὅλου, μόνον μελέτας περὶ Τέχνης καὶ συζητήσεις ἀκαδημαϊκὰς προσέκλεσαν. Δεῖλά, δεῖλά, ἀργὰ καὶ ποῦ ἤκουετο καὶ κάποια συμβουλή φανατισμένου ἀρχαιολάτρου, ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς καὶ σπικνιώτερα ἀκόμη ἢ συμβουλή προσέλαβε χαρακτηρὰ ἐπισημότερον καὶ ἀπὸ βήματος ρητορικοῦ ἠκούσθησαν λόγοι περὶ πραγματοποίησις ἰδέας, ἡ ὁποῖα, ὅσον καὶ ἂν ἐφαίνετο εὐκόλος, δὲν εἰλκυσε ὅμως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν της οὔτε αὐτὰς τὰς ἀποστόλους της γυναικας, οὔτε τοὺς ἐμπνευσμένους διερμηνεῖς της ἀνδρας.

Μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔγειναι ἕως τώρα ἴσως σοβαρωτέρα ἀπόπειρα. Καὶ ὅταν λέγω Ἀμερικὴν, δὲν ἐννοῶ οὔτε τὴν μίς

Δούγκαν, ούτε το 'Αμερικανικόν ένδυμά της Διότι, ως ή ιδία όμολογει, τό ένδυμα με τό όποιον αυτή και οι ιδικοί της επιδεικνύονται εις τόν κόσμον, άφότου ήλθαν εδω, δέν έχει τίποτε άλλο κοινόν με τό 'Ελληνικόν, παρ' τό εύρύχωρον και άναπαυτικόν και τ' άπέδισα. Η' Αμερικανίς μάλιστα χορευτρια άγνωστ' έντελώς τήν συστηματικήν εργασία, ή όποι'α έχει γίνει εις τόν τόπον της ύπέρ τής επανφορξ' του άρχαίου ένδύματος, άγνωστ' τόν ιδρυθέντα ύπέρ τής πραγματοποίησης τής ιδέας αυτής σύλλογον, άλλ' ούτε ειδε ποτέ της τας όλίγας κυρίας, αι όποίαι πρό δεκκπεντεκτίας φορούν αυτό ως ένδυμα τουλάχιστον του κόσμου επίσημον.

Νομίζω μάλιστα ότι διά πρώτην φοράν εδω ήσως, τής ήλθεν ή ιδέα να περιβληθ' τό ένδυμα τό 'Ελληνικόν και εκτός των ώρων τής έξασκήσεως του χορευτικού επαγγέλματος της ήσως παρασυρθείσα και αυτή από τόν θόρυβον, ό όποιος έγινε γύρω της και τήν μελάνην, ή όποι'α έξοδεύθη διά τήν δ'ήθεν 'Ελληνικήν περιβολήν της.

Και δέν φορεϊ ή μίς Δούγκαν τό ένδυμα αυτό εις τήν καθημερινήν ζωήν της και τό έφύλαξε μόνον διά τήν άπόσκηνής εμφάνισίν της, διότι έννοει και αισθάνεται ότι και τό γόητρον του θ' κατέρριπτε και τό κάλλος του θ' έξητελίζε και από τόν κόσμον θ' άφηρει τήν ώρχίζν εντύπωσιν, τήν όποι'αν προξενεί, όταν με τό ένδυμα αυτό σύρει επί τής σκηνής τό σωμα της ναυελώς εις στάσεις και κινήσεις άγαλματώδεις, ό ποίαι θ' είναι θεαίως αι των έλληνικων χορων.

Στάσεις άγαλματώδεις ή μάλλον σώματα ως άγάλματα ιδου τί θέλει τό 'Ελληνικόν ένδυμα. Και επειδή ή ζωή του ήλεκτρισμοϋ, τήν όποι'αν ζώμεν σήμεραν ήλοι μς, χ' ήδρες και γυναίκες δέν συμβιβάζεται και δέν ήμπορει να συμβαδίση με τήν μεγαλοπρεπή ναυέλειαν και ήρεμον βραδυότητα, με τήν όποι'αν τό σωμα των προγονων μς ένκειντο μέσς εις τ' άπρόστοα των γυναικωνιτων και εις τας στοάς των περιπατητικων φιλοσόφων, διά τοϋτο τό 'Ελληνικόν ένδυμα δέν ήμπορει να γίνη πλέον ένδυμα μς και δέν ήμπορει χωρίς έξευτελισμόν και χωρίς μεγάλον κίνδυνον του κωμικοϋ και του γελοίου να κάμη τήν εμφάνισίν του εις τούς δρόμους των 'Αθηνων.

'Αλλά πλ'ν του κινδύνου αυτού, τόν όποιον δικτρεύει τό άρχαίον ένδυμα, έν μεταφερθ' από τούς ώμους τής 'Αθηνάς και τής 'Αφροδίτης εις τούς ώμους τής συγχρόνου 'Ελληνίδος και του συγχρόνου 'Ελληνος, ύπάρχουν ακόμη πολλοί άλλοι λόγοι, τούς όποιους θ' έξετάσωμεν εις σειράν ήλην σχετικων μελετων.

Ο κυριώτατος, ό ουσιαδέστατος μεταξυ ήλων των λόγων αυτων είναι ό οικονομικός. Τό άρχαίον ένδυμα διά να μ'η μεταβάλη τήν γυναίκα εις φελάχην πρέπει να είναι καλλιτεχνικόν, ώρχιον και πλούσιον. Διά τό άρχαίον ένδυμα, τό τόσον άπλοϋν κατ' τό φαινόμενον, δέν άρκεί μόνον ή τέχνη ράπτου καλοϋ, άλλ' άπαιτείται και ή επέμβασις και ή συμμετοχή εις τήν εργασία γλύπτου ακόμη καλλιτέρου, εξ εκείνων οι όποιοι έννοούν τήν χάριν μι'ας καλής πτυχώσεως και κατέχουν τό άπόρρητον μι'ας τεχνικής draperie, όπως λέγουν οι Γάλλοι.

Και σήμεραν, όσον και' αν έπροώδευσεν ή τέχνη των μαρμάρων εις τόν τόπον μς, δέν φαίνεται να ήννόησαν ακόμη οι μύσται

της, εκτός ή των εξαιρέσεων, το μυστήριον τής χάριτος και τής άρμονίας, τό όποιον περικλείει μία πτυχή. Οι δύο ή τρεις λοιπόν αυτοι γλύπται, οι όποιοι θ' έλάμβαναν μέρος και εις τήν ένδυμασίαν των ζωντανων σωμάτων, και οι όποιοι κατ' άνάγκην θ' ίδρουν παρ' τα εργαστήρια των και εργοστάσια συρμών, θ' έπρεπε να άμοιβώνται τουλάχιστον ως οι διάφοροι Doucet των Παρισίων διά τήν κατασκευήν ενός ώραιου φορέματος. Μόνον ύπό τόν όρον αυτόν θ' άπεφάσιζαν να θυσιάζουν ώρας πολυτίμου διά τήν τέχνην των. 'Αλλ' ύπό τοιούτους όρους τ' άραπτικά ενός φορέματος, τ' άποια σήμεραν ποιείλλουν από δέκα ώκτώ έως εξήντα δρ. τότε θ' άνήρχοντο από έκτόν όγδοήντα έως εξ'ακοσίων. 'Επειτα τό ύφασμα διά τό άρχαίον 'Ελληνικόν ένδυμα δέν ήδύνατο να είναι έν κομμάτι χασές ή βατίστα άλλα πολυτίμον και εκλεκτής ποιότητος. Η ιδέα ότι αι άρχαίαι 'Ελληνίδες ήσαν όλιγοδάπανοι εις τ' άφορέματά των είναι πλανημένη, ως τόσαι άλλαι τας όποι'ας ή άγνοια και ή άπόστασις του χρόνου μ'ς παρουσιάζουν διαφόρους τής πραγματικότητος.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΠΑΥΣΙΑΥΠΙΟΝ

Δέν έχει ό όλοπράσινος αυτός βραχίον τής Νεαπόλεως, ό ένγκυκαλιζόμενος με τρυφερότητα μητέρας στοργικής τήν γαλανήν θάλασσαν, ό φρουρών τόν κόλπον ακοίμητος από τούς άνέμους του Βορρά, ούτε τήν μεγαλοπρεπή επιβλητικότητα του Βεζουβίου, ούτε τήν απαλότητα των γραμμων και των σχημάτων του. Δέν δεσπόζει εις τ' άψη εκείνου ως άρχων και κατακτητής, άλλ' από τ' εξ ήσου έρωτογεννημένα σπλάγγνα του χύνει εις ρεϊθρα καιρούακια άστεϊρευτα τής αιωνίας υγείας και αναγεννήσεως τ' άνάματα. Δέν ζητεί ως εκείνος να πυρπολήση τό ουρανόν με τας άσβέστους φλόγας του, άλλ' ούτε εις μυκηθμούς χθόνιους άντικαλεί γύρω εις τόν όπάλινον όρίζοντα τήν αγωνίαν του ακοίμητου πάθους του, που τόσους τ' άνα αιώνας και τόσας γενεάς τόν τήκει και τόν φλέγει.

Θεούς και άρχοντας τής γής, τρηνούς και άθανάτους αυτός ό ταπεινός και άσημος τόσους έφιλοξένησε, ώστε εις κάθε βήμα του να άπαντ' ό ξένος εδω μνημείων θείων μεγαλοπρεπή έρείπεια, εκει άρχόντων κραταιων έρημωμένους οίκους.

Στραωμένον θέρος και χειμώνα μεδολπρασίνα τής γής στρωσίματα, με δάση βελουδένια, Δρυάδων και 'Αμκρυλλίδων ήλησιν αιωνόδια, ομοιάζει τεχνητόν παράδεισον και κήπου 'Ηλυσιών, που ακούραστον τό άλμυρόν νερον του κύματος, νυχθημερόν θωπεύει και εις διαμάντια μυριόλαμπρα σκορπίζει τούς άφρούς του γύρω γύρω εις τήν ακτήν. Θαύμα και αίνιγμα ένταυτώ τό πότισμα αυτό τό άλμυρόν των δένδρων και τής χλόης, που άνδριεύει ρίζας εις κορμούς και εις άνάστημα ανθρώπου τ' άμπελόκαδα σηκώνει ύψηλά και εις άγκαλιάσματα πρωτοφανή κι' άγνώριστα εις τήν φύσιν τήν παντάνχσσαν έννοιει τήν κυάρισσον με τό μεθυστικόν του Βάκχου σύμβολον.

Και μέσς εις τούς παραδείσους τούτους τής ζωής, που έχουν

κτίσει τής φωλής των τής άσάλευτες τής γής και τ' ουρανού τ' άηθόνια τ' άγλυκόφωνη, που κικαρίνια με πτερά όλόχρυσα πλανούνται αιώνας τ' άρα, από τήν άνοιξιν ξεγελασμένα τήν εδω αιωνίαν, που ή πεταλούδα πάντα νόμφη και ψυχή, τό πέταγμα της τό άέρινον από άνθήκια εις κορπών άρώματ'α πετ', που ως χρυσά κοπάδια των άγρών ή μέλισσες, με τήν βασιλίσσαν των επί κεφαλής, τήν γύριν και τό μέλι κλέπτουν των άνθων, που ό ήλιος, όταν δ'η μεγκλόπρεπα ως μέσς εις ρουμπίνια να σφαλίζεται, λούει εις μαγικόν ροδόλουτρον τό χέρι αυτό τό παντοδύναμον τής γής, που ή Παρθενότη εκτισεν άνήκτον εις έκτασιν έρωτικής στιγμής, μέσς εις τούς παρδείσους τούτους κοινοί θνητοί ως σεϊ, και εγώ έχουν παλάτια έφήμερα.

Παυσίλυπον τό λέγουν και σήμεραν ακόμη. Τό όνομα τ' ώρχιον και τό άληθές εις χίλια δυ γνωρίσματα άποδίδεται. Οι 'Ελληνες Κυμαίοι, Φοίνικες και Χαλκιδαίς μαζή, οι πρώτοι που φέρν εδω πολιτισμόν άνθρώπων, και τήν λατρείαν του 'Ερμού εις τούς κκοτόικους έμαθ'αν, αυτοι που πρώτοι με τήν Παρθενότη των εδω τ' άθύματα τής γής αυτής άπήλασαν, κατέφυγαν εις τόν Παράδεισον αυτόν, που από κάθε λύπην και καύμόν τούς έθερέπευε. Με πριν ακόμη οι 'Ελληνες εδω να έλθουν με τ' άπλοτά των, τ' άφορτωμένα δ'ώρα και χαρίσματα, προωρισμένα διά τής φιλοξενίας τούς θεούς, εις τόν παληόν καλόν καιρόν, όπου τ' ά δένδρα και τ' άνητ'α είχαν ψυχήν και ό έρω; μετ'αμόρφωνε, άνθρώπους εις βουνά και ύρη εις κοιλάδες, τότε έξούσε εδω νέος ώραιος και καλός και πλούσιος, αν όχι βασιλόπουλον τό γένος, βέβαια όμως άδελφός ή συγγενής του πανισχύρου άρχοντος, που από μεγάλον έρωτα τό σωμα του μετεμορφώθη εις βουνόν, ένω τ' ά σπλάγγνατου εις φλογερόν καμίνι άνελύθησαν.

Τό παληκ'άρι αυτό τό ύπερογέννητον από άδελφόν στοιχειωμένον γίγαντα και ήρωα και θυμα τής άγάπης τής άθάνατης, που ήλη θέρη και ζωή τόν κόσμον άνασταίνει άδιάκοπα, τό παληκ'άρι αυτό ήτο δειλό και ήσυχο και ήμερο, όπως συμβαίνει πάντοτε εις τ' ά παιδι'α που αι μητέρας άποκτοϋν εις τής ζωής τήν δύσιν, χάρις του γήρατός των και παρηγοριάν.

Και όνομάζετο Παυσίλυπος, γιατί τήν λύπην όσων τό πλησίαζαν κατέπαυε με τό γλυκό και ήσυχο μειδίμα μορφής ώραιας, που ζωγράφιζε 'στο πρόσωπον ψυχήν άγνήν και άδολον, γεμάτην ύποσχέσεις και έλπίδων προμηνύματα.

Και ή Παυσίλυπος έξούσε εδω φαιδρός κι' άμέριμος, κατ' άπως λέγουν γέροντες σιφοί παληών καιρών, ως τήν ήμερην που άντίκρυσε τήν Νήσιδα, και ή καρδιά του από έρωτα πλημμύρησε για τήν ώρχίζν κόρην τήν δροσογεννημένην από μητέρα θάλασσαν και νεράιδων θρέμμα και καμάρωμα, που μέρα νόχτα καθρεπτιζόνταν εις τό κύμα, που άτίμητα διαμάντια έσπερνε σ' τόν δρόμον της.

'Αλλ' ή Νησιδα ως ήλιος ή Σειρήνες που πικίζουν με τ' ά κύματα και που τήν μεγευμένην γλωσσαν μόνοντων ώκεανων έμαθ'αν να ακούουν και να έννοούν, δέν έννοιωσε τί έλεγαν τ' άμάτια του Παυσίλυπου, κι' ούτε εις τούς στεναγμούς του νέου έπρόσεξε ποτέ. 'Από τό βράδυ έως τό πρωϊ έπικιζεν ή κόρη του νερού με του ουρανού τ' άστρα, που εις τής μάνας της τούς κόλπους καθρεπτιζόνταν και ως μουσική της

είχε τούς στεναγμούς; και τ' έρωτικά κρυφομυλήματα του κόσμου του άτέλειωτου κι' ύδικογεννημένου 'Σ τής κόγχης που εις τ' ά ροδοχυμένα σπλάγγνα των γεννοϋν μοργαριτάρια με ένκ υμινέου φίλημα, κι' εις τ' άστράκια τ' ά θαλασσινά που λάμπουν σαν πορφυρογέννητα εις τ' άθάθωτα νερά κι' εις τ' ά κοράλια που άδελφώνουν εις τ' ά σπλάγγνα των τόσες άγάπες φωτεινές ως φλόγες και ως παστάδες νυμφικές, εις όλα αυτά τ' άθύματα και τ' ά μυστήρια ή Νησιδα έπρόσεχεν, και τήν άγάπην τούτων έμαθε να άγκυ'α και όχι τήν άγάπην του πτωχού Παυσίλυπου, που εις τούς λογισμούς του νόχτα μέρα αυτήν μόνην είχε κυρία και βασιλίσσαν.

Κι' όταν εκείνος άπελπίστη έντελώς και κάθε όνειρον χαρ'ς του και ευτυχίαξ έθύσθη εις τό σκοτός τής άνέραστης τής φίλης του ψυχής, κι' όταν εις τό σωμα της τό άπλάδα στρον, που μεσ' τ' ά ρόδα έπλεε βράδυ πρωϊ, έννόησε ό πτωχός π'ως και ή καρδιά από τήν ήδικν ήλην είν' πλαστή, τότε μι' ά νόχτα που ή σελήνη έλουεν ήδονικά κι' όλος ό κόλπος 'σαν λευκόν πανόραμα, μόνον λευκές σκιές έσκορπίζεν εδω και εκει, εις τό νερόν τό στοιχειωμένον έπεσε, εκει που ό κόλπος κλείει τήν άγάλην του, άντίκρυ εις τό νηϊ τής Νησιδας; τής νόμφης τής θαλάσσης τής σκληρόκαρδης.

Κι' ό έρω; τότε πονεμένος άπ' τόν πόνον του πτωχού παληκαριού δέν άφησε τό σωμα τό ώραϊον και τό άνυμέναιον μέσς σ' τό κύμα να χαθ'η τ' ά κράτησε μετέωρον να φέρεται επάνω σ' τό νερό εις διαμυκνένιο φέρετρον, ως που σιγά, σιγά ένώθη με του κόλπου τόν βραχίονα και τόν έστόλισε με όλες του τής έμορρές, που και τήν Νησιδα αυτήν ένίκησαν.

Και εκείνη τήν σκληρόκαρδην ή μοίρες τότε κατεδικασαν να γίνη πέτρα άκαμπτη και άλυωτη, όπου φυτόν ποτέ να μη ριζώση επάνω της και κατοικία να γεν'η κακούργων και θηριων, όπως άληθινά και έγινε.

Η ΚΥΡΙΑ ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΒΟΝΝΕΡ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΑΤΩΝ

Μόνον τόν XIX αιώνα οι γάτοι έθεώρησαν τήν κοινωνίαν άρεκατά άσφαλή, διά ν' άποφασίσουν να κατοικήσουν μαζή με τούς άνθρώπους. 'Εδιάλεξαν διά κατοικίαν των ή τήν άκραν τής έστίας ή τ' ά γραφεία των συγγραφέων, τέλος έδιάλεξαν και τούς ζωγράφους των, έν α μαθητήν του Delacroix Lambert, και μι'αν 'Ολλανδήν κατοικοϋσαν εις Βέλγιον, τήν κυρίαν 'Ανριέτταν Ronner, τής όποι'ας ή ιστορία είνε άπλη συγκινητική και περίεργος.

'Εγεννήθη εις Amsterdam τήν 31 Μαΐου του 1821, ήτο κόρη, έγγονή και άνεψιά, καλλιτεχνών κ'τ' άρχας τήν άπεμάκρυνον από τήν ζωγραφικήν. 'Ο πατήρ της ό ζωγράφος J.A. Knip, έτυφλώθη πολυ ένωρίς. 'Εμέμεφετο τήν τέχνην του και έφοβείτο τήν αυτήν τύχην διά τό τέκνον του, και έπροσπάθησε να τήν άποτρέψη από τό κληρονομικόν επάγγελμα. 'Εκείνη όμως τήν όποι'αν έθέρμαινε ή μεγαλοφυία τής οικογενείας άνθίστατο μετά τόσας ένεργητικότητος ώστε ό πατήρ ένέδωκε.

Τήν 1ην 'Απριλίου 1832 όταν έγεινε ένδεκα χρόνων, τής άνήγγειλε ότι ήδύνατο να ύπάγη μόνη ν' άγο-

οάση κινέλα και χρώματτα, και τὸ μάθημα ἤρχισε. Παράδοξον τὸ μάθημα αὐτὸ, ἐνὸς τυφλοῦ! Δὲν ἠθέλησε ἡ κόρη του νὰ ἔχη ἄλλους διδασκάλους. Ἐκκληίρησε μόνος τὸ τάλαντον αὐτὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῆ τ' ἀποτελέσματα Αἰ συμβουλαὶ τοῦ ἤρκουν τῆς ἐπανελάμβανε νὰ παρατηρῆ τὴν φύσιν.

Τὴν ἀνάγκαιε νὰ ἐργάζεται πολὺ διάζων αὐτὴν νὰ σηκό νεται τὰ χαράματα διὰ νὰ ζωγραφίζη ἕως τὴν νύκτα. «Τῆς ἐξηγοῦσε, λέγει ὁ Κύριος Hand ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς τέχνης δὲν ἀγοράζεται παρὰ μὲ «μεγάλαις θυσίαις.» εἰληκρίνειαν και σταθερότητα, ἐργασίαν πνεῦμα εὐγενές, ἀληθῶς δὲν ἔχει νὰ διδάξῃ κανεὶς τίποτε ἄλλο εἰς ἕνα ζωγράφον και ἕνας τυφλὸς δύναται νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλο διδάσκαλο.

Ἡ νεάνις ἐξέθεσεν ἔργα μὲ ἐπιτυχίαν εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν Ὁ πατὴρ ἀπέθανε, εἰς τὸ 1850 ἡ νεάνις ἐνυμφεῦθη τὸν κύριον Ronner. Ἰπῆρξε διὰ τὸν σύζυγόν της και κατόπιν διὰ τὰ τέκνα της τελείως ἀφωσιωμένη, ὅπως ἦτο και διὰ τὸν πατέρα της. Ἡ ὑγεία της τὴν ἠνάγκασε ν' ἀποκατασταθῆ εἰς τὸ Βέλγιον. Ἐζῆσε πτωχῆ, μόνη, σχεδὸν ἀγρία, ἀλλ' ὁ περὶ ἠφάνος και τοῦ καθήκοντος, σκληρὰ ἔτη ἐρωτῶσα ἑαυτὴν τὸ πρῶτ, ἐνῶ ἐκάθιζε ἐμπρὸς εἰς τὸν τρίποδόν της, πῶς θὰ ἐπλήρωνε τὸ ἐράδι τὸ γεῦμα ὅλης τῆς οἰκογενείας της. Τέλος ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ ἡ τελεία αὐταπάρνησις ἀντεμείφθησαν: και ἡ καλλιτέχνης και ἀπέκτησε τὴν δόξαν και τὴν ἀναίσιον

Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ νίκη τῶν γάτων ἐπὶ τῶν σκύλων Ὅταν ἦλθεν εἰς Βρυξέλλας, εἶδε τοὺς μεγάλους ἐκείνους σκύλους, τοὺς ζευγμένους σὲ καρτσάκια, τὰ ὁποῖα τραβοῦν μὲ ὄλην τους τὴν δύναμιν. Ἠγάπησε τὰ γενναῖα αὐτὰ ζῶα, τ' ἀφοσιωμένα και πιστά. Μίαν ἡμέραν εἶδε ἕνα, ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Συγκεκριμένη ἐζωγράφησε μίαν εἰκόνα φυσικοῦ μεγέθους, ἡ ὁποία παρίστανε τὸ ζῶον ἀποθνήσκον και τὸν κύριόν του γονατισμένον πλησίον νὰ δέχεται τὴν τελευταίαν ἀναπνοὴν του. Τὸν πίνακα ὠνόμασε Ὁ θάνατος ἐνὸς γίλου. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ κυρία Ronner ἐζωγράφιζε σκύλους, μὰς γάτα πήγε σπιτί της. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ ὅταν παρτηρήσουν και ἐκλέξουν μίαν κατοικίαν γενικῶς τελειοῦν μὲ τὸ νὰ τὴν κατακτήσουν. Ἐδιώξαν τὸ ζῶον, ἐπληθῆ, τέλος τὸ ἐδέχθησαν και τὸ ἠγάπησαν. Ἡ χάρις τῶν κινήσεών του, ὁ ἐγωισμὸς του, ἡ καθαρὸτης του και ἡ ἀδιαφορία του, ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον και διεσκέδαζον τὴν καλλιτέχνιδά, και οὕτω ἡ κυρία Ronner ἐζωγράφιζε ὀλόκληρον αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν εἰς ἕνα θαυμασιόν πίνακα. Ἡ μητέρα κχιτιμένη μὲ τὴν οὐρὰ μεταξὺ τῶν ποδαριῶν της, πολὺ φρόνημα, καθιρίζει μὲ τὴν ἄγρια και τριανταφυλλιά γλῶσσά της ἕνα γατάκι της. Και ἐκεῖνα μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια τους ναίζουν τριγύρω, ἀνεβαίνουν στίς κονσόλες, πηδοῦν παντοῦ, παίζουν μὲ τίς χορδὲς μίαις κιθάραις, κοιμοῦνται, ζυπνοῦν, στριφογυρίζουν και τέλος ἀρπάζουν τὴν οὐρὰ τους, τὴν κρατοῦν σφιχτὰ και ἄμα κουραστοῦν ἀπὸ ὅλα φεύγουν σιγά, σιγά μὲ ὕφος φιλοσόφου...

Ἡ κυρία Ronner ἔλαβε πολλὰς τιμὰς και δύο παράσημα. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ μικρὰ ὄντα τῶν ὁποίων τὴν ἱστορίαν ἔγραψε μὲ τὸ πινέλο της και τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζου καμμίαν πε-

ριοποίησιν, καμμίαν ἀγάπην δὲν εἶδε κανέν σημεῖον εὐγνωμοσύνης. Ἠνυχάσθη νὰ κχιτσιεύσθη ἕνα γιάλινο κλουβί διὰ νὰ τὰ κλεισθῆ ὅταν ἤθελαν νὰ ποζάρουν χωρὶς αὐτὸ τις ἐγύριζαν τὴν ράχη ὅταν τὰ εἶχε ἀνάγκη και πῆγαιναν νὰ κυνηγήσουν ποντίκια.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ ΝΙΝΑΣ

Φίλη μου.

Τέλος πάντων! ἰδοὺ τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιημένον! Ἰατρός, μάλιστα ἰατρός και ἀριστοῦχος! Δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη νὰ τὸ πιστεύω και ἡ ἰδία. Και ἂν δὲν εἶχα τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸς γράμματα συγχαρητήρια ἐμπρὸς μου και ἂν δὲν ἀνεγίνωσκαι μόνη μου εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ ἐγκώμια τὰ ὁποῖα μοῦ πλέκουν διὰ τὰς ἐπιτυχεὶς ἐξετάσεις μου θὰ ἐνόμιζαι ὅτι ὄνειροῦμαι.

Ἡ χαρὰ μου εἶναι πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ και ἡ συγκίνησις μου ὄλων αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τῶν ἐξετάσεων ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερά. Τί ἀγωνία, φίλη μου! Τί ἀμφιβολία και δισταγμοὶ και πόση μεταμέλεια διὰ τὴν ἀπόφασίν μου νὰ γίνω ἐπιστήμων.

Πόσον εὐτυχῆ ἐθεωροῦσαι ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια ποῦ ἐβλεπα ἀμέριμνα νὰ πηγάζουν εἰς τὴν περίπατον ἢ νὰ κάθονται ἐξω ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεία και νὰ γελοῦν, νὰ διασκεδάζου, νὰ φλειαροῦν. Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία τῆς ἀμεριμνησίας και τῆς νεανικῆς χαρᾶς μοῦ ἐφάνετο πράγμα ἀπηγορευμένον και ἐντελῶς ἀπρόσιτον εἰς ἐμέ. Ὅπου και ἂν εὐρισκόμην, ὁ νοῦς μου πάντοτε ἦτο ἀπεροσφημένος, και προσηλωμένος εἰς χημικὰ ἀναλύσεις και παθολογικὰ φαινόμενα και νεύρων κλονισμούς και ἐγκεφάλων ὕλικὰ και διαγνώσεις ἀσθενειῶν και κάθε εἶδους ἰατρικῶν ἐργασιῶν. Και ὅλα αὐτὰ τόσον ἀνκατωμένα μέσθαι εἰς τὸ μυαλό μου, ὥστε ἐνῶ αἶφνης ἐν νευρικῶν φαινομένων, τὸ ὁποῖον εἶχα μελετήσῃ τὸ πρῶτ μὲ ἀπασχόλει, διὰ μίαις ἀνεμιγνύετο μὲ τοὺς ὀρισμούς και τὴν διάγνωσιν τῆς νόσου μίαι ἀνόητος φαρμακευτικὴ συνταγὴ μὲ τὰς ποικίλας ιδιότητες ἐνὸς βοτάνου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ νεύρα.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ταραχὴ και αἱ ἀνωμαλίας τῆς ψυχικῆς μου καταστάσεως μὲ ἔκαμαν νὰ σκέπτομαι ὥρας ὅλας, ἐὰν δὲν εἶχον δίκαιον οἱ ἀντίπαλοι τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν, και ἂν πραγματικῶς ὁ ἐκφυλισμὸς μας τόσων αἰῶνων και τόσων γενεῶν δὲν ἀντιβίχῃ εἰς τὴν σοδαρὰν ἐπίδοσίν μας εἰς σπουδὰς ἀνωτέραις.

Τέλος ἡ τρομερὰ στιγμή ἐφθασεν. Ὁ σύντροφός μου εἰς τὰς ἐξετάσεις ἦλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι οἱ προηγηθέντες ἀπὸ ἡμᾶς εὐρίσκονται εἰς τὸ τελευταῖον μάθημα και ὅτι δὲν ἔχομεν παρὰ δέκα λεπτῶν διάλειμμα. Ὅταν ἐγύρισαι και τὸν εἶδα, ἐτρόμαξα. Χλωμός, κίτρινος ὅσον κερί, μὲ τὰ μάτια κομμένα, μὲ τὴν φυσιολογικὴν σφυσμένην, μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τὰ πόδια του. Ὅστε και οἱ ἄνδρες φοβοῦνται, ἐσκέφθη. Δὲν εἰξεύρω τί μοῦ συνέβη μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν. Εὐθὺς ὅμως ὅπου ἀντελήφθη ὅτι δὲν ἠμποροῦσαι νὰ ἐλπίζω καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ ἐκείνον, ποῦ ἐνόμιζαι φυσικὰ ἰσχυρότερόν μου, εὐθὺς ἤσθληθη ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀνδρείεσε, ὅτι δὲν ἐφοβούμην πλέον, ὅτι τὸ πνεῦμά μου ἐλειτοργούσεν ὁ-

μὰς και κανονικὰ, ὅτι ἡ μνήμη μου ἐπκνήρητο εἰς τὴν φυσιολογικὴν της κατάστασιν.

Νομίζω μάλιστα ὅτι χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε τοῦ ἔτεινα μὲ τὸ νερό, και ἀφοῦ ἔπαι, ἤρχισαι νὰ τοῦ ὀμιλῶ μὲ οἰκειότητα ἀδελφικὴν, νὰ προσπαθῶ νὰ τοῦ δώσω θάρρος, και νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι μὲ ἐνδιέφερε περισσότερο ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου.

Ἐπειδὴ δὲ και τὰς τελευταίας ἡμέρας μόνον τὸν εἶχα προσλάβει ὡς σύντροπον, και πολὺ ὀλίγον εἶχαμεν ἐργασθῆμαζή, δὲν τὸν εἶχα καν προσέξει, ἀλλ' οὔτε ἀκριβῶς εἶχον ἀντιληφθῆ ἂν ἦτο ἄσχημος ἢ εὐλορφος. Τὴν στιγμήν μόνον ἐκείνην ποῦ ὁ φόβος μᾶς ἀδέλφωκε και ποῦ ἡ ἐπιστημονικὴ μας τύχη θὰ ἀπεφασίζετο ἐνωμένη και ἡ ἐγὼ ἡ αὐτὸς θὰ ἀνέβαινε συμπαρασῶρον και τὸν ἄλλον πρὸς τὰ ἐπάνω, τὴν στιγμήν μόνον ἐκείνην τὸν ἐπρότεξα. Και τὸν ἤρξα εὐλορφον, καλόν, εὐγενῆ, και ἡ θέα του μοῦ ἐπροξένησεν εὐχαρίστησιν, μοῦ ἐνθούμισε ὅτι ἡμουν και πάλιν γυναίκα, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶχα ἐντελῶς λησμονήσῃ ὅλα τὰ ἔτη τῶν σπουδῶν μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ὁρμεμύτως ἔφερα τὸ χέρι εἰς τὰ μαλλιά μου διὰ νὰ τὰ τακτοποιήσω και εἰς τὴν γρηβάταν μου τὴν ἀνυπότακτον διὰ νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν θέσιν της.

Ἐξετάζου εὐκολα πράγματα; ἠρώτησαι. Διὰ νὰ εἰπῶ κἄτι. Και οἱ καθηγηταὶ εἰναι εὐδιάθετοι;

Ὁ δυστυχῆς κἄτι ἐψύρρισε μέσθαι εἰς τὰ δόντια του, ἐνῶ δύο τρεῖς ἄλλοι συμφοιτηταὶ μᾶς ἤρχοντο νὰ μᾶς φωνάζου. Τὸ δωμάτιον τῶν ἐξετάσεων ἦτο γεμάτο ἀπὸ φοιτητὰς και ἀπὸ ὀλίγους συγγενεὶς τῶν ἐξεταζομένων διεσχίσκαμεν εὐκολα τὸ τεῖχος ποῦ ἐσηματίζου οἱ πρὸ τῆς θύρας συνηθροισμένοι, διότι μόλις μᾶς ἀντελήφθησαν, ὅλοι παρεμέρισαν μὲ τὸν ἴδιον σεβασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον ὀπισθοχωροῦμεν και παραμερίζομεν, ὅταν βλέπωμεν νὰ περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς μας κηδεῖα.

Οἱ ξένοι ὅταν μὲ εἶδαν νὰ λαμβάνω θέσιν εἰς τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο καθίσματα τῶν ἐξεταζομένων, πρὸ τῆς μεγάλης τραπέζης, ἡ ὁποία μᾶς ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς, ἐδειξαν κἄποιαν ἐκπληξιν. Δύο μάλιστα φεσοφόροι, προφανῶς Τουρκομερίτες, ἐμειδίασαν, ἐνῶ μὲ ἐβλεπαν, μὲ ἔκφρασιν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσέπτοντο: κρίμα ἔς τὴν κοπέλλα! Και τὸ βλέμμα των ἔγινεν αἶφνης λαίμαργον, βλέμμα ἄρρενος μελετῶντος τὸ θῆλυ, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθισε νὰ θεωρῆ ὡς λείαν του.

Οἱ καθηγηταὶ ἰποποιεῖσθαι ἤρχισαν τὴν ἐξέτασιν των ἀπὸ ἐμέ. Τί ἠρώτησαν, τί ἀπῆνθησαι, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀσυνειδήτως και μηχανικῶς ἤκουα και ἀπῆντων. Πόση ὥραν διήρκεσαν αἱ ἐξετάσεις δὲν ἀντελήφθη ἐπίσης. Μοῦ ἐφάνετο ὡς νὰ ἦσαν εἰς ἐμέ δύο ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ὑπυχοῦσεν εἰς τὸν ἄλλον τί ἔπρεπε νὰ εἰπῆ, ἐνῶ ὁ ἄλλος αὐτὸς ἀσυνειδήτως ἐπανελάμβανε τὰ λεγόμενα τοῦ πρώτου. Ἐπειτα οἱ καθηγηταὶ μὲ συνεχάρησαν μὲ λέξεις θερμάς, ἔπλεξαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς γυναικῆς ἰατροῦ, οἱ φοιτηταὶ ἐχειροκρότησαν μὲ καλωσύνην και μὲ συμπάθειαν και οἱ δύο τουρκομε-

ρίται συνωφρωθήσαν, ὅταν νὰ ἐσέσποντο: αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ γιάτρισσα.

Αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἐπειτα ἐγνώσθη ὅτι ὁ βαθμὸς μου ἦτο ἀριστα, ὅτι ἡ ἐπιτυχία μου ἦτο μεγάλη, ὅτι τὸ θάρρος μου ἐξέπληξε και ὅτι ἐβοήθησαι πολὺ τὸν σύντροφόν μου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καλῶς, χάριν μου ἐλάμβανε λίαν.

Σήμερον δὲν σοῦ γράφω περισσότερα, διότι εἶμαι προσκεκλημένη ἀπὸ τὸν θεῖόν μου εἰς γεῦμα: πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ.

Σὲ φιλῶ Nina.

ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Σεπτέμβριος μᾶς ἐπεφύλασεν ἐκπληξίαι εἰς βιβλία νέα, ὄχι διδασκτικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται πάντα μὲ τὸ πέσιμον τῶν φύλλων, τὸ σύμβολον ἴσως αὐτὸ τοῦ μακρασμοῦ ποῦ ποτίζου τὰς παιδικὰς ψυχὰς, ἀλλὰ μὲ βιβλία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ σημεῖνον μίαν βαθμίδα προόδου και ἐν σημεῖον ἀναγεννήσεως. Ἡ Τρισεύγενη τοῦ κ. Παλαμᾶ και ἡ δευτέρα σειρά τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου εἰναι ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ. Ἀνήκου και τὰ δύο εἰς σφίρις δημιουργικῆς ἐργασίας ἀνωτέραις και εἰναι εἰς τὸν κύκλον του ἑκαστον γνωρίσθαι πνευματικῆς ζωῆς, ἀπὸ ἐκείνην ἡ ὁποία πολιτογραφεῖ και τὴν σύγγρονον Ἑλλάδα εἰς τὰ ἔθνη τὰ φωτισμένα ἀπὸ τὸ ὠκεῖον φῶς τῆς σοφίας και τῆς τέχνης.

Δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν σήμερον παρὰ διὰ τὰ Διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἂν και εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸ ἀκούσωμεν πρὶν νὰ τυπωθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποιητὴν του, ὅμως εἰναι ἀνάγκη νὰ τὸ μελετήσωμεν ἐπισταμένως διὰ νὰ τὸ γνωρίσωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας.

Θὰ περιορισθῶμεν λοιπὸν σήμερον εἰς τὰ Διηγήματα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, τὰ ὁποῖα ἂν και δημοσιευμένα ἤδη εἰς δικήρους ἐφημερίδας, τῶρα μόνον φανονται εἰς ὄλην τὴν καθαρὸτητα και ἀγνότητα των εἰκόνας ἀθηναῖα, ζωγραφισμένα και μυρωμένα μὲ τὸ χρῶμα και τὸ ἄρωμα τῆς Ζακύνθου, τῆς πλέον ποιητικῆς ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου.

Τὸ διήγημα τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰναι καθαρῶς ἠθογραφικόν Ἀπλοῦν εἰς τὴν σύνθεσιν του, χωρὶς σύμβολα και ἀπρόοπτα και ἐκπληξίαι ἀναγινώσκειται εὐχαρίστως, διότι ἔχει ζῶν και ἀλήθειαν και χρῶμα, και φαίνεται ὡς νὰ μὴ βάζῃ μέσα εἰς αὐτὰ τίποτε ἰδικόν του ὁ συγγραφεὺς Ὅυτε φιλοσοφικὰ σκέψεις, οὔτε μακρὰ περιγραφὰ, οὔτε ψυχολογία ἐπιδεικτικὴ και ἐξεζητημένη. Ἀπλῶς διήγημα, κἄτι ποῦ εἶδεν ἔζητεν ἴσως μόνος του και εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη και ἐζυμώθη. Κἄτι ποῦ τὸν ἔχει βαθύτατα συγκινήσει, ὥστε νὰ μᾶς μεταδίδῃ τὴν ὅλην ἀνθρωπίνην συγκίνησιν του ζωντανὴν και παλομένην τόσον, ὥστε νὰ γίνεταὶ ἰδικὴ μας και νὰ φέρῃ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια μας και νὰ σπαράσῃ ἀπὸ πόνον τὴν ἰδικὴν μας ψυχὴν.

Ὁ ἐσταυρωμένος ἔρωσ του—ἔρωσ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ἐσταυρώθη, ἀλλ' ἐσταύρωσε—εἰναι ἐν οἰκογενειακῶν δρᾶμα, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐὰν σήμερον ἀπαντοῦν σπανιότερα, ἀριθμοῦν ὅμως εἰς παλαιότερους καιρούς γυναικεῖα θύματα πολλὰ. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν αὐτὸ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΙΟΝ

νακάλυψις οι κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης κοιμοῦνται ἀκόμη ὀλιγώτερον. Οἱ δυνατώτεροι καὶ παραδοξότεροι θόρυβοι ἀκούγονται ἀπὸ τὰς πλέον ἰσχύους οἰκίας ἕως τότε. Καὶ δὲν εἶνε πρᾶγμα παράξενο, ἕνας φλεγμκτικός Ἀμερικανὸς τὸν ὁποῖον τὰ κουνούπια δὲν ἀφήνουν νὰ κοιμηθῆ, νὰ καθίσῃ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς νύχτας νὰ ζητῆ μελαγχολικὸς στὸν ἤχο μιᾶς μεγάλης σέλιπιγκος τὴν θνακτηρόρον νόταν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κυδώνια παραγεμιστά. Ἐκλέγετε τὰ κυδώνια σας μᾶλλον ἄωρα καὶ στρογγυλά. Τὰ κόπτετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος καὶ ἀραιρεῖται ὀλην τὴν καρδίαν καὶ τὸ περῶδες μέρος τοῦ κυδωνίου κυκλοτερῶς. Κατασκευάζετε μίαν φάρσιν ἀπὸ κημάν, φιλοκομιμένα μανιτάρια, μαϊτανό, λαρδί, βρασμένον κρομμυδάκι καὶ ὀλίγην ψύχαν ψωμί, μουσκευμένον εἰς γάλα. Ὅλα μαζί, τὰ κοκκινίζετε μὲ ὀλίγο βούτυρο καὶ τὰ σβύνετε μὲ ὀλίγον κρασί. Γεμίζετε τὰ κυδώνια σας καὶ τὰ βάζετε νὰ βράσουν μὲ ζυμί κρέατος καὶ μὲ βούτυρον καὶ ἐν σῆς ἀρέσῃ βάζετε καὶ μία κουταλίττα ζάχαρι. Ὅταν εἶναι ἔτοιμα κάμετα μίαν σάλτσαν ἄσπρη μὲ γάλα φρέσκον καὶ κρόκους αὐγῶν ὡς τοῦ μουσακά καὶ ὅταν τὰ σερβίρετε, τὰ σκεπάζετε μὲ τὴν σάλτσα σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Α. Π. Στενήμαχον. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. φρ. 120 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς φροντίδας. Συμμορφοῦμαι ὀδηγίας σας Ἐπιστολὴν προσεχω. Κον Ν. Δ. Βῶλον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ χρημάτων. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Γ. Μ. Ἀστακόν. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Καν Αί. Μ. Πειραιῶ. Ἐὰν νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε κλίσην εἰς τὸν γάμον, ναί. Ἐὰν ὄχι ἐπιθυμᾶσατε δι' αὐτὴν πολλὰς ἀπογοητεύσεις. Ἡ ἀνεπτυγμένη γυναῖκα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑποτάσσεται πάντοτε δουλικῶς καὶ δημιουργεῖται τότε κατὰστασις, ἡ ὅποια κιμνε τὴν ζωὴν ἀδύωτον Καν Θ. Μ. Μασσαλίαν. Σᾶς στέλλω τὴν χειραφετημένην καὶ τὴν μάγισσαν. Τὸ νέον συμβόλαιον ἐτελείωσεν, ἀλλὰ δεῖ εἶναι ἀκόμη ἔτοιμον εἰς βιβλίον. — Δα Α. Κ. Κύθουρα. Τὸ φύλλον δὲν καθυστέρησαν, ἀλλ' ὡς συνήθως διακόπτεται ἀπὸ μέσα Ἰουλίου μέχρι 7)βρίου. — Δα Ε. Α. Τεσμὲ Φύλλα ἀποστέλλονται. Συμμορφοῦμαι ὀδηγίας σας. Καν Σ. Τσ. Μεσολόγγιον. χρήματα ὡς καὶ καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω. Καν Δ. Μ. Ἀδραμύτιον. Νομίζω ὅτι οἱ ἰδιοὶ σας ἔχουν δικαίον εἰς μερικά πράγματα. Θα ἐξετάσω ἐν τούτοις καὶ θα ἀπαντήσω εἰς τα γααφόμενά σας — Καν Εὐ. Κ. Γύθεον. Τὸ φύλλον δὲν καθυστέρησεν, ἀλλὰ διακόπτεται τὸ θέρος ἀπὸ μέσα Ἰουλ. μέχρι 7)βρίου Καν Α. Π. Β. Τρίπολιν Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Κλινικὴ Γυναικολογικὴ καὶ Παιδικτρικὴ.
(Ἐνταγι Πύλης Ἀδριανῶ.) Ἐξέτασις ἀπόρων ἀσθενῶν δωρεάν : Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν 8—10 π. μ.
Μαθήματα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς γυναικολογίας καὶ νοσηλείας.

Μαθήματα μαιευτικῆς
Κλῖναι δι' ἐσωτερικὰς ἀσθενείας.
Ἴκτρος. Μαρία Κελαποθική πρόεδρος τμήματος
Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἀντιπρόεδρος

Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ διευθύνουσα τὰ τῆς συγκλήσεως τοῦ Ἰου Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου καὶ τὰ τῆς ὀργανώσεως Σχολικῆς Ἐκθέσεως ἐπιδοθηούσης τὸ ἔργον αὐτοῦ, συμμορφουμένη πρὸς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 30 ἀπριλίου ἐ. ἔ. δημοσιευθέντος Κανονισμοῦ, καθορίζει τὰ τῆς διαίρεσεως τῶν τμημάτων τῆς Σχολικῆς Ἐκθέσεως τῆς συμμετοχῆς ἐκθετῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς ἐκθεμάτων ὡς ἔπεται.

Ἡ Σχολικὴ Ἐκθεσις περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς πέντε τμήματα.

Α') Διοικήσις τῆς Ἐκπαιδεύσεως (Ἑλληνικὸν Κράτος, Ἑλληνικαὶ χῶραι, Ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ παροικίαι.

Β') Στοιχειώδης Ἐκπαίδευσις (Νηπιαγωγεῖς, Δημοτικὰ σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ ἰσοβάθμια αὐτῶν, Διδασκαλεῖα).

Γ') Μέση Ἐκπαίδευσις (Ἑλληνικὰ σχολεῖα, Γυμνασια καὶ ἰσοβάθμια σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων).

Δ') Ἐπαγγελματικὴ Ἐκπαίδευσις.

Ε') Ἔργα συντελεστικὰ εἰς τὴν ἀγωγήν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ.

Τὰ σχολικὰ ἐκθέματα ἀποστέλλονται ἐντὸς χαρτοφυλακίου, κατατεταγμένον κατὰ βαθμίδας τάξεων ἐκ τῆς κατωτάτης πρὸς τὴν ἀνωτάτην ἢ, ἂν περιλαμβάνωσι καὶ ὀγκώδη ἀντικείμενα, ἐντὸς κιβωτίου. Φέρουσι δὲ ἐξῶθεν εὐκαγνώστως ἐπιγεγραμμένον τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα, ἐξ οὗ προέρχονται. Εἰς ἕκαστον φύλλον χάρτου μαθητικῆς ἐργασίας καὶ ἐκάστην πινακίδα ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ μαθητοῦ εἰς ὃν ἀνήκει, ἡ ἡλικία καὶ ἡ τάξις.

Προσυπογράφεται δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου διδασκάλου, ὅστις, προκειμένου περὶ χειρογράφων ἐργασιῶν, σημειοῖ κατ' ὄψιν δι' ἐρυθρᾶς μελάνης τὰ ἐνδεχόμενα λάθη τοῦ μαθητοῦ καὶ τὴν διόρθωσιν αὐτῶν. Τὸ σύνολον τῆς ἀποστολῆς ἐπικουροῦται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Διευθύνσεως τοῦ ἴδρυματος καὶ συνοδεύεται διὰ λεπτομεροῦς ἀναγραφῆς τῶν ἀποστελλομένων. Κατὰ τὴν ἀποστολὴν μαθητικῶν ἐργασιῶν πρέπει νὰ ληφθῆ ἰδίως ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Διευθύνσεων καὶ τῶν διδασκάλων, ὅτι εἰς τὴν Σχολικὴν Ἐκθεσιν δὲν πρόκειται νὰ ἐπιδειχθῆ ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπίδοσις ἐνὸς τινος μαθητοῦ ἢ πλειοτέρων εἰς ὀρισμένον μαθήματι, ἀλλ' αἱ μέθοδοι τῆς διδασκαλίας καὶ τὸ καρποφόρον αὐτῆς.

Κυρία πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ κατέχουσα δικακεκριμένην θέσιν ζητεῖ ἐν καλῶν μαθηματῶν εἰς οἰκογένειαν. Εἶναι ἀνωτέρα πύξης συστάσεως καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς τυχερὰ ἡ μαθητρία, ἥτις θὰ διδαχθῆ παρ' αὐτῆς. Περισσότεραι πληροφορίες παρ' ἡμῖν.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου. Μαθητρία ἐπὶ διδασκτρὶς διὰ τὸ τμήμα τῶν τεχνιτριῶν ραπτριῶν ἐγγράφονται μέχρι 1ης 9)βρίου. Διὰ τὰ ἰδικίτερα μαθήματα τῆς οἰκοκυρικῆς μέχρι 15ης 9)βρίου.

Ὁ κατάλογος τῶν δωρεᾶν εἰταγομένων ἐκλείσει, συμπληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Δίδακτρα διὰ τὰς τεχνιτριάς δραχ. 8 διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον. Δρ. 15 δι' ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα, διὰ τὸ σιδηρον καὶ τὴν μαγειρικὴν 1 δρ. τὸ μάθημα.

Κόρη καλῆς οἰκογενείας γνωρίζουσα ἄριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κάτοχος καὶ σχετικοῦ διπλώματος, καὶ συνιστωμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις τῆς εἰς τὸ γραφεῖον μας.